

нандо въ праотческата си, а Гезидъ въ прекрасната кѣща и помѣстїя на баща си. Първыйтъ като благородень трѣбаше да са посвети на военното поприще, а другыйтъ, комуто туй бѣше запретено, посвети са на наукытъ и на искуствата, които праотцытъ му Аравитяны обработвахъ съ таквази сполука.

Благодареніе на бащинытъ му съкровища, той минуваше благополучень животъ; трудытъ и ученіето го направихъ полезенъ, а прїятелството благополучень. Фернандо му бѣше като сѣщый братъ. Сичкытъ Мавры на Валенція обычахъ Фернанда, защото благородныйтъ Испанецъ бѣше прїятель на Гезида, а тѣ обожавахъ Гезида; въ неговытъ жили течеше кръвта на Абдурахмана и на Алмансура, той представяше и двамата.

Гезидъ, който въ туй време бѣше въ Мадритъ съ прїятеля си, бѣ получилъ преди малко отъ баща си останжлъ въ Валенція, писмо за Фернанда и му го донесе въ минутата, когато този распалень еще отъ сцената на царскыя съвѣтъ, разказваше я на Гезида, като отпечатваше сѣщевременно писмото. Туй писмо бѣше отъ уйка му донъ-Жуана д'Агвилара, и съдържаше слѣдующето:

«Намѣрвамъ са въ Испанія скрѣтъ на здравомѣсто, защото трѣба да са оправдаѣхъ, и да изблѣчхъ непрїятелитѣ си, което не ще сполучхъ ако паднѣхъ въ рѣцѣтъ имъ. Великодушныйтъ и вѣренъ прїятель, който бѣдствова за мене, и чрезъ когото ще прїемешъ настоящето, той само знае убѣжището ми; трѣгни си и дойди да ма намѣришъ.»

Великодушныйтъ този прїятель ще е баща ти, рече Фернандо, ще тичамъ тосѣ часть въ Валенція.

— И азъ сѣщо, отговори Гезидъ; не та оставямъ.»

Фернандо стиснѣ рѣката на прїятеля си съ прїятелность, и послѣ рече:

«А Уседа, когото призовахъ на двубой? ще доде безъ друго да ма търси! Могж ли да трѣгнѣхъ по този начинъ, да побѣгнѣхъ скрѣтомъ безъ да обадиѣхъ дѣ отивамъ? Не ще ли ми да тогасѣ, и праведно, прѣкора страхливъ, който му азъ дадохъ? . . . Не, не,